

ŽIVOTOPIS JOSEF JÍRŮ

Pamětník Josef Jírů se narodil roku 1936. Rodina Jírů po generaci žila a hospodařila na statku v Jiřicích u Humpolce a v okolních lesích a na polích. Tam pan Jírů strávil sice válečnými událostmi poznamenané, ale přesto šťastné dětství.

Roku 1951 měl pan Jírů nastoupit na Střední zemědělskou školu v Humpolci. V létě udělal praxi a těšil se na studium na střední škole. Když však do školy 1. září přišel, bylo mu řečeno, že se stát studentem nemůže.

Pan Jírů už nemohl nastoupit ani do učení, a tak měl jedinou možnost. Nastoupit do „pekla“ v nedalekém Pelhřimově. Práci „na pekle“ bychom mohli přirovnat k práci v JZD, kdyby nebyla mnohokrát náročnější a v daleko horších podmínkách.

Další rána přišla v roce 1958. Na statek přišel soudruh, sepsal majetek rodiny Jírů – statek, louky, lesy, pole, nářadí, dobytek a zamával rodině na rozloučenou. Tak propadlo celé hospodářství státu. „Milosrdní“ soudruzi na národním výboru dali rodině Jírů souhlas k přestěhování do domu, který měla rodina v Mladých Bříštích. Dům byl tehdy v chatrném stavu, ale přesto se stal novým domovem rodiny. Z velkostatkářů se tak stali ...

Původ pana Jírů mu však nebyl zapomenut. Za celou dobu komunistické éry jím byl vláčen jako koule u nohy. Byl veden jako „syn gulaga“. Ve vojenské knížce měl napsáno „syn majitele 40 hektarů“.

Lepší zítřky znamenal i pro pana Jírů rok 1989. Nový režim nabízel možnost restituce. Pan Josef Jírů ani chvíli neváhal. Proces restituce ale nebyl procházka růžovou zahradou. Pana Jírů stálo 3 roky života, právníka a žaludeční vředy získat zpět alespoň část majetku. Ten byl ale v jiném stavu, než když ho před lety opouštěl. Jiřický statek byl zpustlý a špinavý od myší. Pan Jírů ho postupně dával do kupy a dnes na něm hospodaří jeden z jeho synů.

Sám pan Jírů žije spokojené stáří v Bříštích. Jeho vzkaz mladým lidem zní: „Dodělejte školu a snažte se co nejvíce naučit“. Jeho příběh je jedním z mnoha příkladů bezcitnosti minulého režimu.